

mer fra et Ministerium, til hvilket Københavnerne som Københavnerne ikke have den største Tillid; men alligevel finder jeg, at i dette Tilfælde har Ministeren virkelig Ret. Hvis de Herrere kende Strandvejen nøje, ville De forstaa, at Automobiler og Cykler ikke kunne køre der paa samme Tid. Jeg hører lige saa vel som de radikale i Borgerrepræsentationen til dem, som ønske Automobilerne alt muligt godt, jeg ønsker, at de maa trives, at de maa køre med en vældig Fart og køre hinanden i Stykker, naar de ønske det, men Sætningen: Frihed for Loke og Frihed for Thor, passer jo ikke altid, thi naar man giver Loke for megen Frihed, kan Thor undertiden ikke røre sig, og hvis vi give Automobilerne Frihed til at køre paa Strandvejen, maa vi forbyde Cyklerne. Naar De ville se paa Strandvejen hele den Ungdom, som hver Aften og hver Søndag kører ud paa Cykle, unge Haandværkere, unge Butiksfolk, unge Syersker, unge Butiksdamer, ville De forstaa, at Strandvejen er Luftøret ind til Københavns Lunger, som ikke maa tilstoppes. Jeg vil derfor bede den højtærede Justitsminister om for saa vidt paa dette Punkt at vedblive at hævde sin Modstand mod Borgerrepræsentationen, idet de Herrere Auto-Demokrater i denne Sag ingenlunde have Befolkningens Flertal her i Byen bag sig.

Jeg vender mig nu til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og kommer der paa mange Punkter til at røre ved Forhold, der ere i højeste Grad aktuelle i dette Land.

Indtægten paa den ny Finanslov er sat til 92 Mill. og Udgiften til 90 Mill. Kr. Nu maa vi gaa ud fra, at Udgiften ikke vil blive ringere, naar Finansloven forlader os. Sidste Aar var der mellem Udgiften ved 1ste Behandling og Udgiften paa det Tidspunkt, da Tillægsbevillingsloven blev føjet til, en Forskel af 7 Mill. Kr. Det er jo ikke en ganske lille Forskel, og jeg gaar ud fra, at ogsaa i Aar vil Udgiften komme op over de 90 Mill. Kr. Men paa den anden Side gaar jeg ligesaa sikkert ud fra, at Indtægten vil gaa tilbage, og jeg skal søge overfor ærede Medlemmer at give nogle dybere Grunde end de rene Bigrunde, som kunne uddrages af Statsregnskabet. Jeg mener, at Jernbanernes Bruttoindtægt ikke vil blive 40 Mill. Kr., at Stempelindtægterne ville gaa tilbage, og at Toldindtægterne ville bringe en Skuffelse. Overfor det ærede Medlems Kritik vil jeg tillade mig at sige, at hele hans

Millionrulleri er af den anden Verden. Det ærede Medlem var ligefrem en ren Troldmand, der gik hen og trak Millioner ud af den højtærede Finansministers Øren og Næse. Det gaar altid med et saadant Millionfyrværkeri saaledes, at naar det er forbi, maa man uvilkaarlig spørge, hvor Røgen blev af, for Millionerne ere gaaede deres Vej.

Jeg skal her komme ind paa en Række Punkter, hvoraf mange maaske kunne kede nogle, men da de kunne interessere ogsaa udenfor Budgetforhandlingen, skal jeg tillade mig nærmere at dokumentere min Anskuelse.

Jeg har, mine Herrere, tilladt mig at dele Tiden efter Aarhundredskiftet i tre Afsnit; nemlig i den *Scharling'ske*, den *Hage'ske* og den *Lassen'ske* Periode. Den Scharling'ske Periode bruger jeg som et Fællesnavn for Aarene 1900—1902, den Hage'ske for Aarene 1903—05 og derefter kommer saa den Lassen'ske Periode. Disse tre Perioder, som give sig særligt Udtryk paa Finansloven og i Statsregnskabet, have imidlertid selvfølgelig et langt tydeligere Præg og ere langt mere forskelligartede, end vi se det paa Finansloven, naar vi betragte de økonomiske Forhold ude i Befolkningen.

De Herrere ville erindre, at i 1899, før den store Lockout begyndte, havde vi lige haft den Heide'ske Spekulations- og Overkapitaliseringsperiode. De Herrere ville erindre denne i mange Retninger ejendommelige Periode, og De ville ogsaa huske, at i 1899—1900 viste der sig over hele Europa og ogsaa i høj Grad her i Danmark Symptomer, som lignede dem, vi have i Øjeblikket. Diskontoen steg umaaelig højt, Jern- og Kulpriserne ogsaa til Maksimum, og Jern, Kul og Diskonto ere jo nu en Gang Barometre for den økonomiske Tilstand. Ligesom nu truede det med en Standsning, fordi Raastofpriserne vare for høje, saa at man, trods Varepriserens Højde, ikke kunde producere uden Tab. De Herrere ville ogsaa huske, at i 1900 indtraadte over hele Verden, ogsaa her i Danmark, en almindelig Arbejdsstandsning, som varede fra 1900—1901 og langt ind i 1902, paa den Tid var Kursen paa Aktier og paa Obligationer lav, der var ingen Omsætning, ingen videre Indførsel; og det viste sig i et Finansregnskab, hvor Toldindtægterne gik ned fra 43 Mill. til 41 Mill., hvor Jernbanernes Overskud paa 2½ Mill. helt forsvandt, og hvor Indtægterne i de 2 Aar vare 66